

K·MEO

COSES RARES

Crònica del desconcert... per Toni Comín

Estic segur que va ser la precipitada fuga. L'exili –ho diu tothom– és dur. Et desarrela i després ja no trobes una terra on tornar a florir. Quedes en una mena d'aiguabarreig, en un parèntesi sense tancar, en una balanceig entre la heroïcitat i la covardia.

Abans de Brussel·les, jo era normal. Bé, relativament normal. Tenia les meves coses, els meus tics, però sabia definir-me en dues frases i mitja. Em podia moure entre el socialisme, l'esquerra i la democràcia cristiana sense dificultat ni conflicte. La catalanitat era el nord i segons la situació del país, accentuava més o menys el meu independentisme. Personalment estava definit i assumia sense conflicte la meua homosexualitat. Ara, sincerament no sé pas qui sóc. L'únic que mantinc com a constant és la mala llet que em surt de tant en tant en forma d'estirabot a vegades força desafortunat i una certa tendència natural cap a tot allò que fa olor de poder.

Amb tot anava tirant bastant relaxat fins

que un dia, repassant la premsa em vaig veure tantes vegades traient el cap darrera l'espatlla de Puigdemont que vaig començar a preocupar-me. Perdia protagonisme a l'ombra de l'ex President? Va ser com un senyal d'alerta. Estava en perill d'extinció.

I aquí ve l'embolic. A estones penso en com recuperar entitat pròpia, a estones em desinflo, hem veig políticament acabat i només busco com aprofitar les escorrialles del poder. El canvi no es nota gaire, si vull conservar el lloc, crido més, exigeixo més, filtro alguna notícia, quan em veig fora demano alguna bestreta que no toca, toco algun cul desprevingut i busco resiliències que no corresponen. Hi ha però alguna cosa que està canviant perillosament, els col·laboradors m'estan perdent la por, em miren d'una altra manera quan em fico amb ells al llit (només per fer una gràcia) o quan el somriure se m'esborra i crido una mica

sense sentit.

La veritat és que ho tinc pelut. Brussel·les se'm fa petit. I la casa gran de Waterloo també. Em queden dues alternatives, anar a buscar equilibri a cal psiquiatra o llençar-me en mans d'Aliança Catalana. Ja ho veurem.

Atentament, el vostre Toni.

GARSA PROSTÀTICA

GRÀCIES A DÉU, ELS BANCS VAN FENT

Beneficis bancaris

Ens tenien preocupats però no ha estat res greu. Les guerres en curs, els països fets runes, els talls provocats d'energies bàsiques, les inundacions, la sequera i la mala gestió de rodalies, no han frenat el creixement bancari.

Deu mil milions, gairebé sis mil i dos mil més han guanyat aquests any respectivament el BBVA, La Caixa i Banc de Sabadell. D'això se'n diu una bona gestió.

La gent humil, que n'hi ha i molta, es pregunten com s'ho fan els bancs per guanyar aquests diners. Doncs treballant, treballant com a lladres per nosaltres. Guardant els nostres diners en llocs segurs, deixant-nos cent euros i recuperant-ne cent vint, gestionant els nostres rebuts, carteres i fons a canvi

d'una comissió de no res, donant-nos consells que es converteixen en hipoteques fàcils de tornar i tancant oficines quan convé. Així de fàcil, així de bé.

Apart d'això, els bancs fan una feinada social tremenda. Compren boscos, netegen mars, ensenyen quadres, restauren esglésies, patrocinen concerts i també, compren cases velles amb "bitxos" dintre. Per un altre qualsevol, tots aquests serveis li costarien una fortuna i a la banca també li costa, però desgrava. Per exemple, aquests deu mil milions del BBVA no passaran directament com a beneficis per la finestra d'Hisenda perquè abans caldrà deduir les obres socials que son bones obres com ha

quedat demostrat, més despeses varies de representació, més altres conceptes que no entren en els diccionaris. De tal manera que, comptabilitzades unes i altres partides sort tindrà Hisenda si no ha de tornar diners als bancs. I qui es va inventar un negoci com aquest pregunten els humils que queden... doncs Hisenda, que vol dir el poder i que es reuneixen cada divendres a sopar.

L'únic perill dels bancs actualment és que es desviuen per la clientela, ens volen ajudar en tot, gairebé massa, la banca espanyola és solidària a tope i nosaltres no som de fiar. El poble és molt lladre.